

תא"ל (מיל") מאיר ניצן

נתונים אישיים:

שם + דרגה: מאיר ניצן, תא"ל.
מצב משפחתי: נשוי לנעמי, אב ל 2 בנות, סב ל 5 נכדים ו 4 נינים.
תפקיד אחרון: סגן ר' אגף האפסנאות.

התפקידים שביצע לאורך השרות:

- סגן מפקד סדנא מרחבית ביפו
- מפקד סדנא בשנלר
- מפקד סדנא במחנה נתן
- מפקד סדנא באילת
- מפקד קורס השלמה קצינים בבה"ד 20
- מפקד ענף מפקדים בבה"ד 20
- סגן מפקד מד"ר בה"ד 20
- רע"ן שדות בחיל חימוש
- סגן מפקד מצל"ח
- מפקד מצל"ח
- סגן ר' אגף האפסנאות

הערכים המרכזיים:

- להיות אמיתי וללכת עם האמת לאורך כל הדרך
- להיות שלם עם עצמך עד תום
- "תרום ככל יכולת" – אל תדרוש מאחרים מה שאתה לא עושה.
- אל תהפוך חילוקי דעות מקצועיים לאישיים

עקרון שאיתו הלך בכל תפקיד:

"לא צריך להחליף נגנים תזמורת, ניתן להפיק צלילים יפים יותר עם מנצח אחר". האמין שניהול נכון יכול להוציא תוצאות טובות יותר מבלי להחליף את האנשים.

עיקרי שירותו הצבאי ונקודות ציון חשובות בפועלו הצבאי:

מאיר, יליד בוקרשט ברומניה (1932) עלה ארצה ב 08/07/48. עם הגעתו ארצה נעצר בקפריסין ושהה בעוצר כחצי שנה.

לאחר שהגיע ארצה ביקש להתגייס לצבא מתוך אמונה כי נדרש לתרום למדינה ולעשות ככל האפשר להגן עליה. בשל היותו בתת משקל נדחה לגיוס ע"י הצבא. לאחר שאיים כי יירד מהארץ במידה ולא יגויס הצבא התיר לו להתגייס לאחר שהוריו חתמו על טופס כי הם אחראיים על בריאותו של מאיר בכל אשר יקרה.

מאיר התגייס ב 01/07/50 לחיל החימוש ושירת בסדנת הרכב בצריפין, יח' תותחנים פד"ם (עקב ניסיונו הקודם בנעוריו כאחראי מוסך חשמליה).

נתוניו האיכותיים של מאיר היו גבוהים ולכן הוצע לו לצאת לקורס קצינים אך בשל היותו כושר לקוי הוצע לו לצאת לקק"צ שלישות. מאיר סירב בתוקף לנוכח אמונתו כי נדרש לסייע בתפקידי לחימה ולכן סירב לצאת.

לאחר שהגיע לתום שירותו הצבאי (כשנתיים דאז), מאיר העלה במשקל ויכל לצאת לקורס קציני רגלים.

לאחר הקורס ביצע השלמה של חיל חימוש ועבר לתפקיד סגן מפקד סדנא ביפו, סדנה מרחבית שטיפלה בחטיבה 8, שם הכיר את אשתו לימים – נעמי.

מאיר תמיד האמין כי הוא מבבזבז את עצמו בתפקידים שאינם קרביים ומול האויב וכי הוא חייב להיות לוחם, אי לכך ביקש לעבור קורס קומנדו ואכן מתוך 45 איש שהתחילו את הקורס סיימו כ 21 ומתוכם מאיר. מאיר היה איש חימוש היחידי עם כנפיים ירוקות.

חיל החימוש לא הסכים לוותר על מאיר ונעזר בהכשרות שלו לאמן את מערך החיל באימוני שדה בפיקוד דרום.

במבצעים מאיר היה אחראי בדר"כ לפריסת היחידות הניידות מטעם החיל ואח"כ לפינוי השלל. במבצע קדש היה האחרון שעזב את המתלה.

ב 1965 יצא ללימודי הנדסת תעשייה וניהול בטכניון וזאת לאחר שהשלים בגרות ריאלית באופן עצמאי. עבר עם משפחתו לנווה שאנן וסיים את לימודיו ב 1969.

בתום הלימודים מונה לרע"ן שדה בחל החימוש ושם החל לבצע שינויים מהותיים בחיל תוך שימוש בהכשרה האקדמית שעבר ואף קיבל פרס קפלן על יעילות:

- הציע רעיונות לשיפור תהליכי האחזקה – פתיחת ציר והקמת מרכזי אחזקה.
- הכנסת טיפול לטנק ללא בחינה אלא ישר לטיפול ולאחר מכן בחינה של החלפים התקולים.
- קיצר משמעותית זמני שהייה של טנק בטיפול (מ 62 יום ל 28 יום).
- קיצר משך זמן הכשרת מכונאי טנקים (תוך שליחתם להתמחות מעשית) וניצל את המשאבים בהיבט התקינה.

החל מינואר 1973 עבר לתפקיד ס. מפקד מצל"ח בצריפין וביוני 1973 נשלח מאיר לקורס ניהול לוגיסטיקה ומלאי בצבא ארה"ב וירג'יניה שם למד ורכש כלים שלאחר ימים עזרו לו בקבלת סיוע כספי מהאמריקאים לטובת רכש חלפים עבור מצל"ח.

טרם תחילת מלחמת כיפור, מאיר חש את כיווני הרוחות ובאמצעות חושיו השכיל וביצע יסוטים לצידוד מסוג חלפים ל 3 מוקדים: כורדני, נפח וסיני.

בשל היכרותו היטב את השטח (מתפקידי השונים) ידע כי בשטחי הכינוס משאירים לרוב ציוד הנשאר כהפקר. מאיר בירר תמיד מהם מרכזי הכינוס ושלה את אנשיו לאסוף את הציוד והעביר לקציני החימוש האוגדתיים וכך הצליח לחסוך ציוד וכסף רב לצבא ודאג לתפעול השוטף שלהם בלחימה.

בתום מלחמת הכיפורים צוינו 2 הפתעות לטובה שהיו בנושא תפקוד יעיל – חיל הים ומצל"ח.

באפריל 1975 מונה למפקד מצל"ח

שינויים עיקריים שהנחיל מאיר במצל"ח שמשפיעים עד היום:

- עבודה עם מחסנים גדולים שלא לפי סוגי טנקים אלא לפי חלקים (מתוך עקרון ניצול נפח).
- עבודה עם מק"טים.
- מעבר מעבודה במשיכה לדחיפה לפי רמות מלאי ודיווחי צריכות ע"י היחידות.

בשנת 1979 מאיר השתחרר מהצבא וניהל מפעל בראשון לציון.

במאי 1980 נקרא מאיר למילואים ע"י יוחנן גור (ר' אגף האפסנאות דאז) לשמש כעוזרו ולאחר 3 שבועות הוחזר לשירות סדיר ומונה לסגן ר' אגף האפסנאות בדרגת תא"ל.

אירוע מכונן במהלך השירות:

לאורך שירותו הצבאי תמיד עמד לנגד עיניו ערך שמירת חיי אדם ולכן שמר על חייליו גם פיזית וגם רוחנית. לאורך כל המבצעים לא הרשה לחייליו לקחת שלל שנותר מהאויבים. כנגד ערך זה חברו הטוב נהרג:

דוד וישניה, חברו הטוב של מאיר עוד מתקופת טרום היציאה לקק"צ התלבטו יחדיו אודות הקורס. מאיר דגל בלחימה ועל כן יצא לקורס הקצינים בעוד שדוד האמין שאינו יכול להיות איש מלחמה והעדיף להישאר באחזקה.

במבצע קדש דוד וישניה היה ליד כונתילה והוא וצוותו לבשו כפיות (כנראה ציוד שנלקח מאויבינו). ממרחק של 500 מ' הופיעו סיירת אילת וחשבו שמולם עומדים מצרים. צוותו של וישניה התניע את הרכב וההתנעה הראשונית נשמעה כפיצוץ וסיירת אילת היו בטוחים כי מחילים באש אויבים ושני הצוותים פתחו באש אחד על השני מבלי לדעת כי שניהם מצבא ההגנה לישראל. וישניה נתן פקודה שלא להיכנע ובסופו חטף צרור יריות בכתף ונפטר מאיבוד דם.

סיכום אישי של מאיר – אז והיום:

הצבא היום מתקדם בצורה בלתי רגילה. מה שאז ידעו בחושים היום יודעים בזכות המדע. הדור הנוכחי אינו פחות אמיץ מהדור של אז אך אין לו דמויות לחיקוי כדוגמת המנהיגים שהיו בעבר.

בזכות שירותו בחיל החימוש רכש השכלה, חברים והצליח לממש רעיונות שלימים התבררו כהצלחה.